

De teloorgang van de Amerikaanse macht is een veel grotere bedreiging voor Israël dan Hamas

Door [David P. Goldman](#) - 10 januari 2024

Geplaatst in [Hamas](#) - [Israël](#) - [Oekraïne](#) - [Rusland](#) - [Verenigde Staten](#)

En het woord van de Heer kwam voor de tweede keer tot mij, zeggende: Wat zie je? En ik zei: ik zie een kokende ketel, kantelend vanuit het noorden. En de Heer zei tegen mij: Vanuit het noorden zal er een kwaad uitbreken over alle inwoners van het land. - Jeremia 1:13-14

Strikt genomen is de Israëlische Gaza-oorlog geen tragedie, maar eerder een afschuwelijk ongeluk. Veel oorlogen wachten jaren tot ze niet meer kunnen worden tegengegaan. Dat zijn de tragedies. Deze oorlog had nooit mogen gebeuren. De Israëlische inlichtingendienst wist [een jaar van tevoren](#) van de plannen voor de Hamas-aanval van 7 oktober, en kreeg [dringende waarschuwingen](#) van lagere officieren vlak voor die aanval plaatsvond. Maar de hoogste militaire en politieke leiders wuifden ze weg.

Dit past in een eerbiedwaardig patroon. Stalin kreeg de plannen voor Operatie Barbarossa van zijn spion Victor Sorge; de Amerikaanse marine-inlichtingendienst kreeg waarschuwingen voor de aanval op Pearl Harbor; en de FBI had de puzzelstukjes van 11 september in bezit, maar slaagde er niet in ze in elkaar te passen.

Hamas is geen partij

Inlichtingendiensten worden niet beloond voor het geven van tijdige waarschuwingen, maar voor het dienen van de politieke agenda van hun bazen, en de legendarische spionnen van Israël bleken niet anders te zijn dan hun tegenhangers in andere landen. Overtuigd dat Hamas rustig gehouden kon

De teloorgang van de Amerikaanse macht is een veel grotere bedreiging voor Israël dan Hamas

worden met 40 miljoen dollar per maand aan subsidies van Qatar en met andere economische concessies, weigerde de Israëlische regering zich iets anders voor te stellen.

Voor de 300.000 reguliere soldaten van het Israëlische leger zijn de 30.000 tot 40.000 lichtbewapende ongeregelde Hamas-troepen geen partij, net zoals ISIS geen partij was voor het Amerikaanse leger en zijn bondgenoten. Of Hamas geheel of grotendeels wordt uitgeroeid in Gaza hangt af van de mate waarin Israël de Amerikaanse druk kan weerstaan om zijn operaties teniet te doen. De uitkomst zal in ieder geval niet veel anders zijn.

Wat er ook gebeurt, de meeste van de twee miljoen inwoners van Gaza zullen de komende jaren in tentenkampen doorbrengen, terwijl de rest van de wereld zich afvraagt wat ze ermee aan moeten. Hun levensomstandigheden zullen vergelijkbaar zijn met die van de ruim 200.000 Joodse vluchtelingen die twee jaar lang in tentensteden woonden nadat ze na de oorlog van 1948 uit de Arabische landen waren verdreven.

Ondanks alle verschrikkingen van de aanslagen van 7 oktober vormen ze geen existentiële crisis voor een land met het machtigste leger van de regio en een buitengewoon vermogen tot nationale solidariteit tegenover externe dreigingen.

Blunder van Biden

Het existentiële gevaar voor Israël komt niet van de zuidelijke grens, maar eerder - zoals in Jeremia 1:13-14 - vanuit het verre noorden, met name Oekraïne. De regering-Biden dacht eerder dat ze een regimeverandering in Rusland zou kunnen afdwingen door middel van verlamme sancties. In plaats daarvan omzeilde een groot deel van de wereldhandel en de financiële stromen de Amerikaanse sancties, waardoor Rusland nauwelijks minder inkomsten uit olie kreeg en China zorgde voor een gestage aanvoer van hightech-componenten, rechtstreeks en via landen als Turkije, Kazachstan, Georgië en Armenië. In plaats van met 50 procent in te storten, zoals president Biden had voorspeld, kromp de Russische economie in 2022 slechts met 2,1 procent en groeide in 2023 met 3 procent.

In oktober 2023 [bleek](#) dat het beleid van Poetin werd goedgekeurd door 80 procent van de ondervraagde Russen. Het Biden-team is verantwoordelijk voor de grootste blunder in de veelbewogen geschiedenis van het Amerikaanse buitenlandse beleid.

Loze opschepperij

De strategische positie van Amerika staat op het punt een klap te krijgen die vergelijkbaar is met, en wellicht verwoestender is dan, de instorting van Vietnam in 1975. Met een bevolking van minder dan 30 miljoen inwoners, tegenover een Russische bevolking van 147 miljoen, kan Oekraïne niet genoeg manschappen op de been brengen om zich te verdedigen tegen een Russisch leger met een vergelijkbare technologie en veel grotere vuurkracht. Het Westen kan niet genoeg artilleriegranaten produceren, dus vuurt Oekraïne dagelijks honderden houwtisergranaten af, terwijl Rusland er duizenden afvuurt. Beide partijen hebben 70.000 tot 100.000 mensen verloren en drie of vier keer

De teloorgang van de Amerikaanse macht is een veel grotere bedreiging voor Israël dan Hamas

zoveel gewonden, maar Rusland heeft veel meer mensen. Geen van de westerse *Wunderwaffen* heeft een verschil gemaakt, en de Russen beschikken over een aantal vervelende eigen wapens en over een duidelijk luchtoverwicht.

Een poging om de grenzen van de NAVO te verleggen naar de Russisch-Oekraïense grens is misschien wel de domste daad in het treurige drama van het Amerikaanse buitenlands beleid geweest, en de verklaring van president Biden op 26 maart 2022 dat Poetin niet aan de macht mag blijven is misschien wel de meest loze opschepperij ooit door een Amerikaanse leider.

Op enkele uitzonderingen na heeft het Amerikaanse establishment op het gebied van het buitenlands beleid zijn geloofwaardigheid afhankelijk gemaakt van de uitkomst van deze oorlog. Hoewel een paar gevestigde namen zoals Richard Haass spreken over het 'herdefiniëren van succes in Oekraïne', dat wil zeggen de overwinning uitroepen en naar huis gaan, heeft het grootste deel van het establishment de gelederen gesloten. Iedereen die er anders over denkt kan een zware beroepsmatige straf verwachten.

De sfeer in Washington lijkt op het Wenen in het voorjaar van 1914, zoals beschreven door Robert Musil in *De Man zonder Eigenschappen* (1930): De lezer, maar geen van de hoofdrolspelers, weet dat hun wereld van illusies op het punt staat op een vreselijke manier aan haar eind te komen. Het Amerikaanse establishment weigert dit te weten, maar Rusland weet het, net als China, de Golfstaten en alle anderen. De verandering in het mondiale machtsevenwicht na de instorting van Oekraïne zal zo dramatisch zijn dat alle spelers in dit mondiale spel voorzichtig zijn over hun volgende stap. Maar Rusland en China tasten de Amerikaanse zwakheden af op een manier die ruim onder de drempel van een *casus belli* blijft.

Israël zal hiervan schade ondervinden. Het heeft Amerikaanse wapens en munitie nodig, terwijl de munitievoorraden door de oorlog in Oekraïne uitgeput zijn. Het is ook afhankelijk van het Amerikaanse veto in de VN-Veiligheidsraad. Dan helpt het niet dat de regering-Biden, met het oog op de pro-Palestijnse sympathie van haar progressieve achterban, alles doet wat ze kan om Israël af te houden van de militaire acties die nodig zijn om Hamas op te ruimen. Hoewel het Amerikaanse bondgenootschap op korte termijn onmisbaar is voor Israël, zal de teloorgang van de Amerikaanse macht op lange termijn bijdragen aan de strategische omsingeling van Israël.

Hartelijke betrekkingen

Wijlen Henry Kissinger werd op 20 oktober in zijn [laatst gepubliceerde interview](#) gevraagd : 'Is het mogelijk voor Rusland om een grotere betrokkenheid bij het Midden-Oosten te tonen?' Hij antwoordde: 'Vóór de Oekraïense oorlog was Rusland over het algemeen voor Israël in de confrontatie met de Arabieren. Als Rusland nu zou ingrijpen, heeft het twee opties: zich aan de kant van de Arabieren scharen of als bemiddelaar in de crisis optreden - wat vreemd zou zijn in het licht van de Oekraïense oorlog.'

Sinds Rusland in 2015 tussenbeide kwam in de Syrische burgeroorlog om te voorkomen dat de

De teloorgang van de Amerikaanse macht is een veel grotere bedreiging voor Israël dan Hamas

soennitische jihad tegen de Assad-regering de Russische Kaukasus zou binnensluipen, hebben Israël en Rusland correcte, zo niet hartelijke betrekkingen onderhouden op het Syrische toneel. De Russen grepen niet in wanneer de Israëlische luchtmacht duizenden aanvallen uitvoerde op de door Iran gesteunde militieën in Syrië. Dat is van cruciaal belang voor de veiligheid van Israël aan de noordflank, waar het wordt geconfronteerd met een Hezbollah-strijdmacht die drie keer zo groot is als Hamas, bewapend met misschien wel 150.000 raketten, waaronder veel moderne modellen die de Israëlische verdediging wellicht kunnen ontwijken.

Schaak en Monopoly

De recente Russische toenadering tot Iran is reden voor ernstige bezorgdheid. Eind november kondigde [Iran](#) aan dat het een deal had 'afgerond' om Russische SU-35-jagers van Rusland te kopen, die ruwweg vergelijkbaar zijn met de F-15's waarmee de Israëli's vliegen. Het is niet bekend of de Russen volledige gevechtsvliegtuigen met geavanceerde luchtvaartelektronica en lucht-luchtraketen zullen verkopen, of een minder krachtige exportversie. Vermoedelijk is dat een kwestie van onderhandelen.

De Russen spelen schaak, terwijl de Amerikanen Monopoly spelen, en de voor de hand liggende Russische zet als reactie op een Amerikaanse poging om het midden van het bord in Oekraïne onder controle te krijgen, is een loper te plaatsen in de richting van Iran.

Ik [waarschuwde in 2008](#) dat als Washington ervoor kiest Rusland te demoniseren, de kans groot is dat Rusland de Amerikaanse strategische belangen zal gaan schaden, en het Iraanse probleem zal gebruiken om Amerika een loer te draaien. Dat is zeker een groot risico, want [nucleaire proliferatie](#) is het enige middel waarmee schurkenstaten een ernstige bedreiging voor grote mogendheden kunnen vormen.

De ironie van de huidige crisis is dat de neoconservatieven van Washington, door een harde houding tegen Rusland te eisen, de veiligheidsbelangen van Israël wellicht dieper hebben geschaad dan welke tegenstander van Israël in de Amerikaanse politiek dan ook. De neoconservatieven zijn in de regel niet Joods, maar velen van hen zijn Joden die zich grote zorgen maken over de veiligheid van Israël - zoals schrijver dezes ook doet. Als Amerika Rusland tot een strategische tegenstander maakt, zal dat een flinke klap zijn voor de overlevingskansen van Israël.

Poetin en Iran

Het staatsbezoek van Poetin aan Saoedi-Arabië en de Verenigde Arabische Emiraten, compleet met militaire vliegtuigen die de kleuren van de Russische vlag uitstootten, was 'niets minder dan de terugkeer van Poetin op het wereldtoneel', schreef [Die Welt](#) op 12 december. Later die week ontving Poetin hoge Iraanse functionarissen in Moskou.

Iran heeft kennelijk besloten niet mee te doen aan het huidige Gaza-conflict en niet (zoals velen vreesden) een tweede front tegen Israël in het noorden te openen. Maar het probeert zijn bevriende

De teloorgang van de Amerikaanse macht is een veel grotere bedreiging voor Israël dan Hamas

milities uit om de westerse reacties te testen. Hezbollah vuurde in november ongeveer vijftig raketten af op Israëlische posities, vergeleken met vierduizend raketten tijdens de Libanonoorlog van 2006. De Houthis-militie in Jemen heeft anti-scheepsraketten en drones afgevuurd op civiele schepen, waardoor het vrachtverkeer uit de Rode Zee moet worden omgeleid. Op 18 december maakte het Pentagon bekend dat een coalitie van tien landen (met de pijnlijke afwezigheid van de Golfstaten) de scheepvaart gaat beschermen.

China en Biden

Intussen ontstond op 10 december in Azië een kleine aanvaring tussen de Chinese marine en Japanse schepen nabij de betwiste [Senkaku-eilanden](#). Ook hebben Chinese schepen Filippijnse schepen lastiggevallen met waterkanonnen, terwijl die probeerden de Filippijnse strijdkrachten in de Zuid-Chinese Zee te bevoorraden.

Dit zijn eerder aftastende bewegingen dan voorbereidingen voor een oorlog. De lering die China trok uit de top van Xi Jinping en president Biden half november, is dat Amerika bang is voor het vooruitzicht van een militaire betrokkenheid bij China. De belangrijkste Amerikaanse wens in San Francisco was het herstel van de hotline tussen de twee legers, die China had opgeschort na het bezoek van de toenmalige voorzitter van het Huis van Afgevaardigden, Nancy Pelosi, aan Taiwan. China kreeg ook een ondubbelzinnige verklaring van het Witte Huis dat 'we duidelijk de onafhankelijkheid van Taiwan niet steunen'. (...)

Een Oekraïense nederlaag in de vorm van een aanzienlijk verlies van grondgebied en een langdurig staakt-het-vuren zouden de rest van de wereld herinneren aan de grap van Kissinger dat het gevaarlijk is om een vijand van de Verenigde Staten te zijn, maar dodelijk om onze vriend te zijn.

Israël zal te maken krijgen met een minder coöperatief Rusland dat met Iran omgaat, een China dat de antikoloniale wrok in het Zuiden tegen Israël wil uitbuiten, een assertiever en beter bewapend Iran, en een verminderde Amerikaanse betrokkenheid bij West-Azië.

De directe problemen zijn minder nijpend dan ze lijken: behalve Qatar en mogelijk sommige delen van het Turkse politieke spectrum is de rest van de wereld blij om te zien hoe Israël Hamas vernietigt. De soennitische jihad waaraan Hamas zijn trouw betuigt, is een hardnekkig veiligheidsprobleem voor zowel Rusland als China. Iran heeft Hamas bewapend en gefinancierd, maar het wil niet dat een soennitische entiteit de belangrijkste oppositiepartij tegen Israël wordt.

Donald Trump

De problemen van Israël op de lange termijn zijn echter erger dan ze lijken, en zullen aan de oppervlakte komen als het stof in Oekraïne is neergedaald. Wat de strategische situatie van Israël het meest waarschijnlijk zou verzachten, zou de verkiezing van Donald Trump voor een tweede termijn zijn. In tegenstelling tot de neoconservatieven en de mondiale liberalen die momenteel aan de macht zijn, heeft Trump geen belang bij een regimeverandering in Rusland, en heeft hij geen reden om de

De teloorgang van de Amerikaanse macht is een veel grotere bedreiging voor Israël dan Hamas

blunders van anderen voort te zetten.

Hij heeft beloofd de oorlog in Oekraïne te beëindigen, wat betekent dat de verliezen van Amerika zullen worden beperkt. Hij zal waarschijnlijk de sterke Amerikaanse steun voor Israël bestendigen, terwijl hij de schade aan de Amerikaanse positie in het buitenland zal beperken door conflicten met Rusland en China te vermijden. In tegenstelling tot het buitenlands beleid-team van Biden interesseert het Trump weinig hoe andere landen hun zaken regelen. Zijn zorg is wat de beste deal is voor de Verenigde Staten.

Dit artikel verscheen op 19 december 2023 in [the American Mind](#).

Vertaling Chris Rutenfrans

David P. Goldman is adjunct-hoofdredacteur van *Asia Times* en *Washington fellow* van het *Claremont Institute*. **Wynia's Week** is er het hele jaar door. Met onafhankelijke, verrassende berichtgeving. *Wynia's Week* is wel **gratis, maar niet goedkoop**. De lezers, kijkers en luisteraars maken *Wynia's Week* mogelijk. **Doet u mee? Doneren kan [HIER](#). Hartelijk dank!**